

S. Kałagate, M. Lewczuk, M. Magda-Nawrocka, J. Orlicka, J. Lewczuk

Nowe Żabno, st. 22, gm. Nowa Sól,
woj. zielonogórskie, AZP 66-16/144

Informator Archeologiczny : badania 29, 44

1995

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Nowe Żabno, st. 22
gm. Nowa Sól, woj. zielonogórskie
AZP 66-16/144

Muzeum Archeologiczne Środkowego
Nadodrza w Świdnicy k. Zielonej Góry

Badania prowadzili mgr mgr S. Kałagate, M. Lewczuk, M. Magda-Nawrocka, J. Orlicka pod kierunkiem dr. J. Lewczuka (autor sprawozdania). Finansowane przez Dyрекcję Okręgową Dróg Publicznych w Zielonej Górze. Stanowisko wielokulturowe — osada ludności kultury lużyckiej z III okresu epoki brązu; okresu halsztackiego D, wczesnego średniowiecza — faza E, późnego średniowiecza.

Konieczność przeprowadzenia badań wykopaliskowych wynikała z faktu budowy obwodnicy miasta Nowej Soli, na trasie której znalazło się stanowisko odkryte w marcu 1995 r. w trakcie inspekcji terenowej. Położone jest bezpośrednio na północ od niewielkiego „oczka” wody, usytuowanego na granicy lasów i pól uprawnych, 1500 m na południe od centrum wsi.

Założono 2 wykopy o łącznej powierzchni ok. 24 ary. Prace przeprowadzono ręcznie, wykopy zasypano sprzętem mechanicznym. Wykop II (o powierzchni 2 ary) nie dostarczył żadnych znalezisk. W wykopie I (o powierzchni 22 ary), założonym w odległości 20 m na południowy wschód od wykopu II, na słabo rysującej się kulminacji terenu, odkryto 82 obiekty. Są to: dołki postłupowe (6), plamy o różnym wypełnisku (37), jamy (56). Obiekty te są powiązane w różny sposób ze sobą, z tego też względu ich liczba to 82 zespoły, a nie 99 — jak wynikałoby z prostego zsumowania. Bardzo głęboka orka (do 55 cm) spowodowała, że większość obiektów jest uchwytna tylko w partiach spągowych, a ich części stropowe zostały rozwleczone. Materiał ceramiczny uległ natomiast daleko idącemu rozdrobnieniu i silnemu przemieszczeniu — z obiektów pochodzi tylko 121 fragm. ceramiki, podczas gdy z warstwy ornej i kulturowej aż 624. Zdecydowana większość ułamków pochodzi z III okresu epoki brązu kultury lużyckiej (ceramika zdobiona wypychanymi od wewnątrz guzami). O wiele mniej może być datowanych na okres halsztacki D kultury lużyckiej. Na tzw. fazę E wczesnego średniowiecza (XI/XII-poł. XIII w.) są datowane pojedyncze fragm. ceramiki zdobione plastyczną listwą na brzuścu. Ceramika tzw. stalowoszara jest związana z okresem późnośredniowiecznym.

Otorowo, st. 66, gm. Szamotuły, woj. poznańskie — patrz: neolit

Pawelki, st. 7
gm. Kochanowice, woj. częstochowskie
AZP 88-49/9

Państwowa Służba Ochrony Zabytków
w Częstochowie
Usługi Archeologiczno-Konserwatorskie w Częstochowie

Badania ratowniczo-interwencyjne prowadziła mgr Iwona Młodkowska-Przepiórowska. Finansowane przez Państwową Służbę Ochrony Zabytków w Częstochowie. Cmentarzysko kultury lużyckiej z V okresu epoki brązu.

Stanowisko odkryte w 1993 r., pomimo licznych interwencji administracyjnych i kilkukrotnego zabezpieczenia, niszczone jest systematycznie przez okoliczną ludność. Zlokalizowane jest w lesie, na piaszczystym wyniesieniu obejmującym krawędź doliny małego cieku. Centralna część wyniesienia zniszczona jest dziką piaskownią. Zakres prac objął zadokumentowanie profili piaskowni (podczas lustracji konserwatorskich pozyskano duże fragm. kilku naczyń oraz grzechotkę) oraz wykonanie wstępnego rozpoznania obiektu.

W trzech wykopach odsłonięto 2 obiekty grobowe. W wykopie I odkryto fragm. szkieletu (głową za południe), na zgniecionej czaszce którego zachował się pas skórzanego